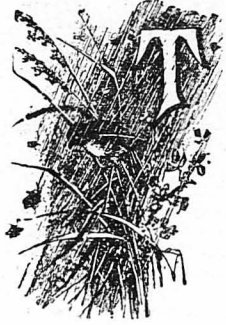

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΕ ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η κρυψή των τρελλών που τρομάζουν τον κακούργο. «Πιάστεν!... Πιάστεν!...». Τό σακκι με το τεμαχισμένο πτώμα. Τό κουμπί του δολοφόνου. Τ' αστυνομικά λαγωνικά στο πόδι. Ο περίφημος αστυνομικός κατάσκοπος Μενέτι. Πώς ανακαλύφθηκε τό εγκλημα. Η δολοφονία του πλουσίου έμπόρου. Έστι δική οφθαλμός..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο 1815, στη Βερόνα της Ιταλίας συνέβη ένα περιεργότατο, ένα πρωτοφανές περιστατικό. Δύο τρελλοί του τρελλοκομίου της πόλεως γίνθηκαν, χωρίς να τό θέλουν, άφοριμύ ή άποκαλυφθή ένα εγκλημα, που διαφορετικά θάμινε για πάντα σκοτεινό και μυστηριώδες.

Μιά νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, μπροστά στο τρελλοκομείο περνούσε ένας άνθρωπος, βαδίζοντας προς την άεροποταμιά. Στη ράχη του είχε φορτωμένο ένα σακκι και προχωρούσε, κυττάζοντας άνησηχα και προφυλακτικά δεξιά κι άριστερά, πράγμα που φανερώσε πως μέσα στο σακκι είχε κάτι τό έπιληψιμο.

Ξαφνικά σε κάποια στιγμή, δυνατές κραυγές έκαμαν τόν άγνωστο να σταματήσει :

— Χτύπα τον! Χτύπα τον λουπόν! Έλεγε ή μιά φωνή.

— Πιάστεν! Πιάστεν, θά σου φύγη! Έλεγε ή άλλη.

Ήσαν τά ξεφρονητά δυό τρελλών του τρελλοκομείου, που έπαχσαν από μανία καταδιώξεις.

Μά ό άγνωστος με τό σακκι, μόλις άκουσε τις κραυγές εκείνης ταράχτηκε. Νόμισε πως τόν κινηρούσαν να τόν πιάσουν.

Άρπασε λουπόν άμέσως τό σακκι να πέση από τη ράχη του κατά γής και τόβαλε στά πόδια. Κενάει φυσικά δέν τόν κινηρούσε. Μά εκείνος έξακολουθούσε να τρέχη για πολλήν ώρα, χωρίς να τομύηση να γυρίσει τό κεφάλι του προς τά πίσω. Τρέχοντας έτσι, βρέθηκε τέλος έξω από την πόλι.

Τήν αήγη —ξημέρωσε Κυριακή— δυό γυναίκες που πήγαιναν στην εκκλησία, περνώντας μπρός άπ' τό τρελλοκομείο, είδανε καταμεισης του δρόμου τό σακκι. Κυττάζανε άμέσως γύρω τους, μά δέν ήταν κανείς.

Τότε πλησίασαν γεμάτες περιέργεια κι άνοίξαν τό σακκι να ίδουνη τί είχε μέσα. Μά με την πρώτη ματιά που ρίξανε, τινάχτηκαν επάνω κατατρομαγμένες κι άρχισαν να τρέχουν σαν τρελλές.

Μέσα στο σακκι ύπηρχε ένα κεφάλι άνθρωπίνου με μαλλιά καταματωμένα!

Όταν ή δυό γυναίκες φτάσανε στην εκκλησία, διηγήθηκαν τό πράγμα στους πιστούς που είχαν συγκεντρωθεί εκεί για να λειτουργηθούν κι άμέσως όι πιο τολμηροί ξεκίνησαν να πάνε να δούν τί συμβαίνει.

Όταν φτάσανε μπρός στο φρενοκομείο, βρήκανε πράγματι τό μυστηριώδες σακκι, τό άνοιξαν, τό άναποδογύρισαν και τότε σκόρπισαν μέσ' από αυτό καταμεισης του δρόμου ένα άνθρωπινο κεφάλι, χέρια, πόδια και ένα κομμάτι, όλα καταματωμένα, φριχτά και άπίσια!...

Είδοποιήθηκε άμέσως ή άστυνομία και σε λίγο έτρεξαν επί τόπου πολλοί άστυνομικοί και πλήθος κόσμου, πουχε μάθει έντομεταξύν τό τρομερό περιστατικό.

Όι άστυνομικοί μαζέψανε όλα εκείνα τ' άνθρωπινα κομμάτια, τά ξαναβάλεσαν στο σακκι και τά μεταφέρσαν στο νεκροτομείο του δημοτικού νοσοκομείου, όπου μαζί με τόν ίατροδικαστή άρχισαν να τά εξετάζουν ένα—ένα.

Έξαφνα, ενώ εξέταζαν τό σακκι που περιείχε τό τεμαχισμένο πτώμα, έκαμαν μιά άνέλπιστη ανακάλυψη. Σ' ένα μέρος του σακκιού ύπηρχε μιά μικρή τρύπα και σ' αυτή βρισκόταν πιασμένο ένα κομμάτι σακκακιού μαζί με ένα μικρό κομμάτι άπ' τό ύφασμα, στο οποίο ήταν ραμμένο.

Τήν εποχή εκείνη συνηθίζόντουσαν κάτι σακκάκια του κομψότανου στη ράχη από πάνω ως κάτω. Φαίνεται λουπόν, ότι την ώρα που ό κακούργος κουβαλούσε τό σακκι, έν' άπ' τά κομμάτια του σακκακιού του πέρασε μέσα άπ' τη μικρή τρύπα και πιάστηκε σ' αυτή σαν σε κομπότρωμα. Κι' όταν έπειτα ό κακούργος πέταξε άπότομα τό

σακκι κάτω, τό κομμάτι, μαζί μ' ένα ξεφρυσμα άπ' τό ύφασμα του σακκακιού του κόπηκε κι' έμινε πιασμένο στην τρύπα.

Ό διευθυντής της άστυνομίας κατάλαβε άμέσως ότι τό κομμάτι αυτό ήταν πολύτιμο στοιχείο για την ανακάλυψη του κακούργου. Τό πήρε λοιπόν μαζί του και τόβαλε επάνω στο γραφείο του.

Έπειτα εξαπόλυσε προς όλα τά σημεία της πόλεως τά όργανά του για να έρευνήσουν για τό δολοφόνο, συγχρόνως δέ έκινητοποιήσε για τόν ίδιο σκοπό κι' όλους τους κατασκόπους και πράκτορες που χρησιμοποιούσε ή άστυνομία για να της φέρουνε πληροφορίες.

Όλη την ήμέρα όι άστυνομικοί, όι κατάσκοποι κι' όι πράκτορες γυρίζανε άκούφαστοι μέσα στην πόλι και τά περιόχουα. Μά δλοι τους όι κόποι κι' όλα τά τεραχιατά τους πήγανε στα χαμένα.

Άργά τό βράδυ, γυρίζανε ένας—ένας κι' αναφέρανε στο διευθυντή τους, ότι δέν κατάφθωσαν ν' ανακαλύθουν τίποτε. Η διευθυντής της άστυνομίας πήγανε να σάση άπ' τό κομμάτι του. Είχαν γυρίσει πίσω όλα σχεδόν τά λαγωνικά του και δέν του είχαν φέρει την παραμικρή διαρωπιστική πληροφορία.

Όστόσο, δέν απέλιστηκε έντελως. Έμιναν ακόμα δυό—τρείς μυστικοί του πράκτορες που δέν είχαν γυρίσει ακόμα, Κι' ανάμεσα σ' αυτούς τους δυό—τρείς ήταν κι' ένας, στον οποίο στίριζε πολλές ελπίδες. Ήτανε ένας κατάσκοπος, ένας τυχοδιώκτης που από χρόνια προσέφερε τις υπηρεσίες του στην άστυνομία και που ποτέ του δέν άπέτυχε σε καμιά από τις άποστολές που του αναθέτανε. Τόν λέγανε Μενέτι. Κι' ό διευθυντής της άστυνομίας τόν εκτιμούσε υπερβολικά και ήταν βέβαιος πως και στην περίπτωση αυτή θά εφραζόβενε.

Ό άστυνομικός διευθυντής ξεφύλλιζε διάφορα έγγραφα, όρθιος μπρός στο γραφείο του, όταν μπήκε μέσα ό Μενέτι. Ήταν κατασκοπισμένος, κουρασμένος και χλωμός.

— Κύριε διευθυντά, άρχισε να λέη με ύφος λυπημένο, γύρισα άπ' τό πρωί ως τώρα όλη την πόλι κι' όλα τά περιόχουα. Δέν κατόφθωσα όμως ν' ανακαλύψω τίποτε, μά τίποτε...

Ό άστυνομικός διευθυντής, ξεχνώντας τις παλιές έπιτυχίες του Μενέτι, θύμωσε μαζί του και τόν έβρισε με τά σκληρότερα λόγια, άποκαλώνοντας τον ταιπότη κι' άπίσiano.

— Φύγε, του είπε, να μη σε βλέπουνε τά μάτια μου. Σε θεωρούσα ως θαν άπ' τά πιο ικανά όργανά μου. Μά τώρα βλέπω, ότι δέν είσαι ικανός για τίποτε. Χάσου από μπρός μου!...

Ό κατάσκοπος άμυλητος και με τό εδω λυπημένο ύφος που είχε όταν μπήκε, χαρέτησε κι' άνοίξε την πόρτα να φύγη. Άλλά τη στιγμή εκείνη, καθώς είχε γυρισμένες τις πλάτες του, ό διευθυντής της άστυνομίας τόν ξαναφώνησε μέσα.

Τί είχε συμβεί; Καθώς ό κατάσκοπος είχε γυρίσει για να βγη έξω, ό διευθυντής ελδε ότι άπ' τό σακκάκι του έλειπε πίσω στην πλάτη ένα κομμάτι κι' ένα μικρό κομμάτι ύφασματος. Ομηγήθηκε τότε άμέσως τό κομμάτι πουχε βρεθεί στην τρύπα του σακκακιού που περιείχε τό τεμαχισμένο πτώμα και μιά ίστορία πέρασε στο μυαλό του. Ό κακούργος που καταφθώσαν, ό άνθρωπος πουχε κουβαλήσει τό σακκι με τά μακαβρία εφόρμηα, ήταν αυτός, ό Μενέτι, ό δραστηριώτερος κι' έξυπνότερος άπ' τους κατασκόπους του.

Δέν έπρεπε λουπόν να τόν άφήσει να φύγη. Έξέ άλλον όμως χρειάζονταν μεγάλη προσοχή και κρηρία. Έπρεπε να τόν συλλάβη χωρίς να του κινήσει την ύποψια, γιατί ήταν ικανός, αν έβλεπε ότι κινδυνεύει, να μεταχειριστή κάθε μέσο για να ξεφύγη.

— Μή φύγεις, του είπε. Σε χρειάζομαι ακόμα. Θέλω να πäs μαζί με δυό καραμπανιέρους να συλλάβης κάποιον κακούργο Ίσπανό που κρύβεται στην πόλι μας.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, χτύπησε τό κουδούνι και είπε στον κλητήρα :

— Φώναξέ μου δυό καραμπανιέρους.

Όταν όι δυό καραμπανιέροι μπήκανε μέσα, ό διευθυντής τους έδειξε τόν κατάσκοπο και τους διάταξε :

— Συλλάβετέ μου αυτό τόν άνθρωπο!

Πριν ό κατάσκοπος προφτάσει να συνέρθη άπ' την έκπληξη και την ταραχή του, όι καραμπανιέροι τόν έπασσαν και τόν κάρφωσαν άκίνητο στη θέα του. Ό άστυνομικός διευθυντής πήρε τότε τό

Ό άστυνομικός διευθυντής ξεφύλλιζε διάφορα έγγραφα, όρθιος μπρός στο γραφείο του.

